

Vild med gospel

For sangerne i koret Århus Gospel Singers er gospelmusikken ikke bare musik. Det er en kilde til glæde, håb og optimisme

Af Vibeke Schneider

På en lav scene foran koret står korleder Rune Herholdt og viser, hvordan man tramper rytmen i gulvet. På hans kommando svinger de 94 sangere taktfast deres kroppe fra side til side, mens de stamper med den ene fod. Den store gruppe glider rytmisk frem og tilbage som en bølge.

”I skal svede,” råber Rune Herholdt i sin mikrofon.

”Lige om lidt skal der lugte af gospel!”

Århus Gospel Singers synger sammen for første gang siden sommerferien. Egentlig har koret kun 79 indmeldte sangere, men rygtet om, at man med to timers sang kan få fyldt de tømte depoter med glæde og håb, må have spredt sig. I hvert fald er der flere førstegangssyngende til stede i aften.

Lyden af de næsten 100 syngende stemmer fylder lokalet. Nogle er høje og lyse, andre er dybe og grove, men sammen finder stemmerne en fælles klang, der som en heliumballon stiger op og lægger sig mellem de høje loftsbjælker.

Flere klapper spontant takten til

sangen, de fleste på to og fire, en del på et og tre. Andre bevæger hænderne i luften foran sig, som for at føle tonen i rummet.

Håb om en bedre verden

Koret er klart østrogendomineret. Det mandlige islæt tæller kun otte tenorer. Kvinderne er delt op i to stemmegrupper, alt og sopran.

Blandt alt'erne står Rigmor Nebel og hendes 21-årige datter Mette Nebel. De har sunget gospel i seks år.

”Det fylder mig med håb om, at der findes en bedre verden end man altid ser,” fortæller Rigmor Nebel.

”Det er meget livsbekræftende at være her,” stemmer Mette Nebel i.

”Det er den glæde og stemning, der er her”. To projektorer i loftet kaster sangteksten op på to store lærreder bag scenen.

Alt'er, sopranner og tenorer synger hver et vers af sangen for at finde tonelejet, inden korlederen Rune Herholdt med en stor armbevægelse giver alle besked på at stemme i.

En melodios lyd mur af nærmest bibelske dimensioner vælter ud fra sangernes struber, og et øjeblik glemmer man næsten, at man er til tirsdagskor i Århus, og ikke til søndagsgudstjeneste i Harlem, New York.

Mange har lukket øjnene, og flere vrider ansigtet i skæve grimasser, som for at klemme så meget lyd som muligt, ud af hver eneste tone.

Samhørighedsfølelsen er så tydelig, at

den næsten tager farve og form, og selv som tilskuer mærker man en instinktiv trang til at vugge med til rytmen og synge fra bunden af lungerne.

For Rigmor Nebel og datteren Mette er den ugentlige gospelaften nærmest en afhængighed.

”Vi synger gospel fordi vi slet ikke kan lade være,” fortæller Rigmor Nebel.

De er tilsyneladende ikke de eneste der har det på den måde.

”Der er flere, der siger, at de har brug for deres ugentlige gospelfix,” fortæller Rune Herholdt.

Som en sort prædikant

Mens koret synger, står Rune Herholdt på scenen, iført cowboybukser og kasket. Hans stemme går igennem mikrofonen og flyder ud over koret fra to store højttalere i loftet. Halvt talende, halvt syngende gentager han ord og passager i teksten med en intens, dyb stemme, som lige så godt kunne tilhøre en sort amerikansk prædikant.

Han stamper rytmisk i gulvet, på et tidspunkt så hårdt, at et par stykker papir hopper af nodelstativet og daler ned på gulvet.

Rune Herholdt har sunget gospel siden midten af 1990'erne og han har været solist i flere år.

For ham er gospelmusikken et fristed.

”Her kan jeg blive accepteret som jeg er, og ikke som jeg burde være,” siger han.

”Når jeg synger, kan jeg nogle gange

få kuldegysninger og tænke: ’Wauw, det er bare rigtigt det her!’”

Et møde med Gud

Gospelmusikken stammer fra USA, hvor den opstod under de sorte slavers møde med den kristne kirke.

Gospelen kom for alvor til Danmark i 1980'erne, men den amerikanske oprindelse er stadig tydelig. Alle aftenens sangtekster er engelske, på nær en enkelt.

Også den kristne tro er stadig en vigtig grundsten i musikken, og sangteksterne er alle en hyldest til Gud, Jesus og det kristne budskab.

”Det er en måde at møde Gud på. Jeg får lov til at synge til min Gud og om min Gud,” fortæller Christina Breinholt, som har sunget gospel i to år.

Christina Breinholts tro er dog ikke den eneste grund til at hun synger gospel.

”Jeg bliver glad og i godt humør af at synge de her sange. Man får rørt kroppen, og man synger med hele kroppen. Det er det, der gør det sjovt og fascinerende.”

Det at være kristen, er da heller ikke nogen forudsætning for at synge gospel.

”Man kan tro hvad man vil,” fortæller Rigmor Nebel.

”Her er frihed til at være dig.”

”Det skal bare føles dejligt”

En ny sangtekst projekteres op på de to storskærme. Sangen er mindre tempofyldt end den foregående, og koret

synger den flere gange, i forskellige tonelejer og med forskellig styrke. Til sidst nynnes melodien bare. ”Så lukker I øjnene, det skal bare føles dejligt”, siger Rune Herholdt med sagte stemme. Gospelmusikken kan også bruges til at tage en musikalsk tur i følelsesregistret.

”Man kommer igennem blandede følelser,” fortæller Mette Nebel.

”Det kan være både glæde, vrede og sorg”

”Man får ligesom rensset ud,” siger Rigmor Nebel.

Ifølge Morten Poulsen, som hjælper Rune Herholdt med at administrere koret, er koret nærmest en form for gruppeterapi.

”Jeg tror, at hvis man kommer her en gang om ugen, så bliver ens uge 30-40 procent bedre,” siger han.

Aftenens sidste sang er teksten til den aronitiske velsignelse, som de fleste har hørt i folkekirken. Præstens messende tone er erstattet af en stille melodi.

”Så kigger vi lige rundt på hinanden,” siger Rune Herholdt og fortsætter:

”For det er noget vi gerne vil give hinanden med hjem. Guds velsignelse.”

Sangen leveres med rolige, bløde stemmer, som for at vise ærbødighed for ordenes betydning.

Sangerne har knapt brug for at tænde cykellygterne på vej hjem. Deres lysende ansigter burde være nok til at bryde mørket.